

Etela Farkašová

u ubrzanom vremenu II

...i sve bi bilo (skoro) kao nekada,
samo što si nekako usporena u svemu,
pripremanju ručka, u zavođenju reda
među stvarima, a i u sebi,
pa čak i u pisanju...
sve ti traje mnogo duže,
i obrnuto, dani su sve brži i kraći,
kraći je i razmak između dva ponedeljka
sve teže ti je da veruješ u smislenost
tvoga ubrzanog vremena
sa kojim kao da nemaš snage održati dah,

(štaviše sve češće javlja se strepnja,
da uskoro, potpuno usporena,
nećeš biti svesna igre
ovog lova sopstvenog vremena)

put/neput

da put može biti slepa uličica,
više te i ne iznenađuje...
uličica u koju nas doveo
neprimetno pogrešan korak,
nepromišljen i kolebljiv
u svom traganju...
...ili da je krivina,
kojom smo žeeli da produžimo
vreme putovanja
(možda od svih najlepše)

sve češće pomišljaš,
da putu pripada i tren
kad se nogu osloni o kamen,
stopi se sa njegovom stamenošću,
jer i zaustavljanje
ima svoju cenu i smisao...
...ili možda reč,
zalutala kraj puta,
koju odjednom otkriješ
i zaroniš u njen oblik
do samog sjedinjenja

udaljenost između početka i kraja,
nepoznata i neizračunljiva
ni po kakvoj statistici,
jasnija samo
u prepostavkama, čežnjama, dnevnim snovima

...put/neput
vodi me
ka mojoj najdubljoj tački...
...reč/nereč

usred proplanka

o, kako samo ne voliš bilanse,
naročito one, prema tačno utvrđenim normama
ne voliš ni
predstavu bilo kakvih granica
tačno izmerenih početaka i kraja

povremeno zamišljaš široke snežne proplanke
takoreći beskonačne,
a sebe kao malu tačku
usred bele bezvremenosti

Viera Benková

Metamorfoza dudovog lista

juče me iznenadi list iz nepoznatih krajeva,
list prozračan, sivo slabašan, od puta obnevideo,
s tragom putovanja na kraju dugog, prašnjavog puta;
rebrom prozorskog kapka prigrljen, ljubak...

na dugom putu žegom i suncem iscedeđen,
suludim vihorom na moj prozor bačen,
možda iz afričke daleke pustinje meni poslat,
na mom prozoru osta slabašan dudov list...

...kao da ga je neko mio na put spremio
i pozdrav od nepoznatog meni uputio!?

to beše to pozdrav ljubak i veoma dragocen,
od dudovog lista meni lično podaren...

Metamorfoza mrazostalnog dana

u dvorani ogledala čarobnice zime
sa belim pticama uzleću i beli dani;
iskričav mejk-ap slavne beličaste boje
sjaji se u očima belog bleštavila sela...

na suroj vetrometini na opusteloj stanici
kupujem kartu za dugačak boravak u osami;
menjam je za stalan, već davno odsanjan,
konačan boravak u letnjoj ravnodnevniči...

noću saznajem iz zvezdanih iščitanih knjiga
o promenljivosti puteva ljudskih sudbina...

potkovicu ljubavi na mom nežnom tenu,
tvojim usnama nejednom u čežnji darivanu,
kao kod prastarog običaja dočeka novog proleća,
čuvam pod pragom svoga uma
kao izuzetnu, dragocenu relikviju...

na promrzle ruke nadolazeće ledene zime
potrebne su mi mrazostalne rukavice...

Metamorfoza krhkosti sveta

juče sam razbila poklonjenu kristalnu čašu...

...kao da mi iz ruku beži sva celina sveta,
parče, po parče gubi se u magličastoj gustini;
i sa stakalcima razbijene čaše,
gubi se njegovi dijamantom izbrušen, savršen oblik...

posle majčinog naglog odlaska
i očevog prelaska u novo boravište,
na svom sjajnom osetljivom umnom licu
ogledalo je zadobilo sitne, žive rane...

u očima mi je osta samo njegova rána,
ali već mutna, nestajuća slika,
utisnuta u matricu nesigurnog sećanja....

sa njegovim krhkim slikama koje se gube
iz sobe su izbledeli i mnogi udahnuti snovi:
čežnja mlade i mladoženje,

usute u posrebreno pamćenje ogledala...

iz ruku mi je polako počeo da nestaje
moj dragocen, jedinstveni, krhki svet;
počevši od malih razbijenih stvari
gubeći u jezivoj magli zaborava...

(prevod:Anna Dudašová, Samuel Boldocký a Viera Benková)